

קלטת 3א

אה, אה, אה
אשתי הייתה בצפת, ואני הייתי בטבריה, לא היה לנו מלבושים, בגדים, לא היה לנו דירה, כלום
ורב מוטל הוא נתן לי דירה ורהיטים, שולחן וכסאות, כן
והוא הכניס אותי להשיבה, כן, הכל רב מוטל
ואם הוא דיבר, הוא מתנגד, הוא דיבר לא, לא, לא בכבוד נגד רבינו
אז, אז סגרתי הדלת בדפיקה גדולה
"מה זה?", לא, אל תדבר איתי יותר, אני לא רוצה שום קשר אתכם"
[אתה סיפרת לי..]
אז, אז הוא ראה דבר כזה, הוא נשאר, נשאר כמו ילד
"מה זה? מי, מי שמע דבר כזה?
..אדם שאני נותן לו רהיטים ודירה ו.."
הוא היה לו מסירות נפש בשבילי
הוא היה לו מלחמות עם הגבאים של הישיבה, הם מתנגדים
והוא אמר שהם צריכים להכניס אותי להשיבה, וצריכים לתת לי הוספה
והוא היה תמיד במלחמה איתם, רב מוטל, כן
וכשהוא דיבר נגד רבינו לא כל כך, לא כל כך בכבוד
עמדתי מן הכסא ודפקתי עם הדלת, "אני לו רוצה שום קשר אתכם, אל תדברו איתי"
אז הוא נשאר יושב, כן
[רבי ישראל, אתה סיפרת לי פעם, שאבא של אישתך
הוא, הוא רצה להרוג את רבי ישראל קרדונר]
כן, וודאי, כן, הוא רצה לקחת שני ערבים, הוא ילך למירון, והערבים ימצאו אותו בדרך
והם יהרגו אותו ולא ידע שום אדם מזה, כן
אני לא אומר סתם, סתם, כן, ופעם הוא.. רבי ישראל נכנס לאיזה בית, והוא היה שם
והוא היה יושב על, על כסא של ברזל, לא כזה, ככה כבד
הוא קם, הוא... רבי ישראל נכנס הביתה
הוא קם ולקח את הכסא, הוא היה, הוא היה גיבור
הוא רצה לתת את הכסא על, על הראש של רבי ישראל, כן
אז היה נס שבעל הבית היה, היה מספיק, היה..
[תקיף]
הוא הספיק, הספיק לאחוז את הכסא, ולא נתן לו על הראש
אבל הוא החזיק אותו בזקן, לא, לא רצה לעזוב את הזקן, והוא תלש לו חצי זקן, תלש אותה
והיה צער גדול, צער גדול מאד
ובשנייה זו הוא נפטר
לא היה כל כך, לא היה.. הוא לא, היה לו... {הוא איש} טוב, אבל הוא נפטר
והשאיר עשרה יתומים
[אתה אמרת לי פעם, שאתה עשית תקיעת כף, והוא זרק אותך מהחלון לכלבים]
כן, זה.. מה..
הוא סגר את הבית, הלילה אני לא הולך לרבי ישראל, ליל שבת
נו, אני יש לי תקיעת כף עם רבי ישראל, שכל לילה, שכל יום וכל לילה צריכים להתראות
ואיך? מה יהיה?
על כל פנים בחצי הלילה, הוא לא ידע, בחצי הלילה הוא חשב
"כבר רבי ישראל יושן, ואני צריך לישון"
אז הוא נתן לי, הוא פתח את הבית ונתן לי לצאת, כן

אבל הוא שמר עלי והוא, הוא, הוא, {ברוך השם} הוא ראה שאני בורח, שאני בורח
אז הוא, הוא, הוא מבין שאני בורח לרבי ישראל
הוא ברח, הוא ברח אחרי
אוי, אוי

ואני ראיתי את רבי ישראל, התראינו
ואני חזרתי, והוא חזר עלי והכה אותי והזריק אותי על כלבים, ו...
מה שהיה, כן
[היה נס שהכלבים לא אכלו אותך]
אוי..

מי, מי שמע דבר כזה? מי ראה דבר כזה?
הוא ואשתו הכו את אשתי מכות, מכות רצח, שתתגרש
"את יודעת מה זה ברסלב, תתגרש!"
והיא אמרה:
"לא, זה לא"

[הסיפור הכי יפה זה המדבר]
אוי, אוי, של המדבר, עבר..
[זה סיפור..]

אני, אני ישבתי על, על, על גמל, ועבר לפני הגמל עגלה, עגלה
[אתה רצית ללכת לעבוד בדמשק, רצית ללכת לעבוד בדמשק]
כן, כן, אני ישבתי על הגמל, ועבר לפני עגלה והוא נפחד מאד
אז הוא קם בכעס גדול, הוא קם, ואני לא החזקתי עצמי, והוא זרק אותי עד השמים
וכולם אמרו:

"הוא נפטר, אין, אין שום תקווה לחייו..
איך? הוא, הוא נפטר, הוא קיבל מכה, מכת מוות"
השם יתברך עשה נס, שאני נפלתי על הר של תבן, כן, נשארתי בחיים
זה היה בזמן, בזמן הקיץ, בזמן שחותכים את ה..
[הקציר]

את החיטה, קציר, כן
אז היה הר, הר עם תבן, ואני נפלתי על ההר של תבן
אוי, אחר כך
[קיבלת מחלה בעיניים]
אוי וי, אוי וי, מחלה כזו, ניסים שאני ראיתי כל ימי חיי בעיניים
[שלשה ימים לא ראיתי? נכון?]
אה

[שלשה ימים]
כן, היה יותר
[יותר]

לא ראיתי, היה, היה העיניים היו, הדלקת היה, לא ראיתי בעיניים כלום
אז האבא שלי היה עיוור, אז אני ראיתי שאני נעשיתי עיוור כמו האבא שלי, כן
ואני נעשיתי חלש מאד, היה לי כאבים כזה, כאב עיניים כזה, שאי אפשר לחיות, לסבול
על כל פנים עבר כמה ימים ו... קצת, הוטב לי קצת
אבל לא היה לי כח, לא, לא ראיתי בעיניים, לא
אמרו לי:
"שיש קבוצה של עשרים אנשים שהם נוסעים לטבריה"

אמרתי:

"טוב, אני רוצה, אני רוצה לחזור לרבי ישראל אני רוצה לחזור"
 כן, נו, אבל לא היה לי, לא היה לי כח, לא היה לי, לא אכלתי ולא.. הכאב, הייתי..
 לא בן אדם, רק נפטר, ככה הלכתי איתם, והם הלכו, והיה שמה אחד ספרדי יהודי
 שהיה לו חנות בכפר, כן, ואני הייתי עוד בזמן שכאב לי עוד העיניים, הייתי אצלו
 והוא היה לו חמור, והוא הלך איתם לטבריה, אני, אני אמרתי:
 "אני רוצה גם כן טבריה, אני לא רוצה לעבוד, אני רוצה לחזור בתשובה
 אני רוצה לחזור לרבי ישראל"
 טוב, הם הלכו, אבל אני לא יכלתי להמשיך, לא יכלתי ללכת
 לא היה לי נעליים, לא היה לי הבג.. הייתי חולה והרגליים
 [העור של הרגליים התקלף]
 הרגליים והעיניים ו.. על כל פנים אני נשארתי, הם הלכו ואני נשארתי
 אוי, מי יכול לספר?, אוי, אוי..
 נשארתי בלי, בלי לחם, בלי מים, בלי שום דבר, כן, נו, מה, מה יכול להיות מזה?
 אני ראיתי איפה אני נמצא, מה יכול להיות ממני, בלילה יאכלו אותי אריות, או חיות רעות
 ולא ידע שום בן אדם
 וצוירתי בדעתי, הם יאכלו אותי, אני, אני יחיה, והם, והם {יאכלו} רק הידיים והרגליים
 ויאכלו אותי מה יהיה ממני?
 אז אני חישבתי, "מה? איזה צער יהיה לי?, אני רוצה לראות המיתה ואיפה רואים? איך רואים?"
 אוי, אוי, אין לי מים, אין לי לחם, אין לי, אין, אין לי כלום, מה יכול להיות ב..
 והם הלכו כולם, היו עשרים אנשים, הם הלכו כולם ועזבו אותי
 ואני לא יכלתי להמשיך ללכת, אז.. מה לעשות?
 אני בקשתי לבעל החמור שיתן לי החמור לרכוב עליו
 אז הוא אמר לי: "יש לי חיטים יש לי על החמור"
 ואני לא יכולתי, אני היה חולה, לא יכול
 אז באו גזלנים ולקחו את החמור עם החיטים, כן, אני נשארתי ככה
 אוי..
 אז ראיתי שאני בצרה כזו, אז אמרתי:
 "פה, אין, אין מי שישמע, אני אצטוק עד לשמים, עד לב השמים
 אני אצטוק בכל כחי עד שאני ימות"
 צעקתי צעקות כאלה להשם יתברך, אני סיפרתי לו:
 "אתה רואה את המצב שלי, מה יכול להיות ממני
 אני רוצה לעשות תשובה, אני רוצה לחיות"
 אז אמרתי: "רבונו של עולם אתה כל יכול, אתה יכול לעזור לי
 אם תעזור לי לצאת מכאן בחיים, אז אני מקדיש את כל ימי חיי רק לעבוד השם, לא ב..
 ככה ו... וקבלתי עלי נדר שלא יכולים להתיר, יש נדר כזה, נדר, נדר על דעת רבים
 [...]
 יש נדר כזה שאי אפשר להתיר, קיבלתי עלי נדר
 "רבונו של עולם אני רואה שכאן אני רחוק מחיים, אבל אם תעזור לי
 אני מקדיש את כל ימי חיי רק לעבודת השם"
 נו, נו, אני צעקתי בכל..
 זה, זה, זה ביער הולכים, שומעים את הקולות רחוק מאד
 אז אני שמעתי קולות של סוסים שהולכים הסוסים הולכים עם ברזלים
 [לפני הסוסים]
 כן
 [לפני הסוסים אתה שכחת, מישהו ערבי אמר לך מרחוק "תבוא אלי"]
 אה?

[איזה ערבי בא אליכם לחפש אצלכם כסף, נכון? היה איזה ערבי שבא לפני הסוסים]

נו

[ובא וחיפש אצלכם כסף]

[הוא עמד על הגבעה]

[הוא אמר לכם: "בא, בא אלי", ואתם הלכתם אליו]

כן, כן, כן, הלכתי אליו, כן, זה... אני לא, לא, לא מספר הכל

[אה, צריך לספר הכל]

אוי, אני הלכתי עם איזה בגד, אז הוא, הוא, הוא, הוא חיפש, הוא לא מצא כסף

אז הוא, הוא, הוא עזב אותי ערום ולקח את, את הבגדים והלך

[בלי הבגדים השאיר אותך?]

כן

[זה דבר חדש]

אז אני צעקתי בקולות כאלו, אז אני שמעתי את, את הקולות של הסוסים שהולכים בברזלים

אז אמרתי: "אולי זה ישועה?!", וככה היה, זה היה ישועה

שבאו שני סוסים, עם רוכבים, כן, וראו אותי, שאני מהדמעות של העיניים

היה רטוב הבגדים כל, כל, כל (לא מבין)

והם התאנחו על, על המצב שלי, אז אמרתי, אמרתי:

"מה, מה אני יכול לבקש מהם? שהם ירדו ואני אלך על סוסים?"

מה?, אז הם אמרו לי:

"מה, מה, מה אנחנו יכולים לעשות בשבילך?"

אוי, אמרתי להם, הם אמרו שהם הולכים לכפר

ושמה הם יגידו שאני בורח מן הצבא, והם תפסו אותי

"צריכים, צריכים להביא אותי לכפר", כן

והם הלכו ולא ראיתי אותם

נו, הם תפסו אותי ולא רצו לעזוב אותי, אבל הקצינים הם לא, לא, לא ראינו אותם, הם הלכו

אוי..

וגם אני שוכח, אני לא, לא יושן, אני ראיתי הסוסים, אני..

הם אמרו לי, הם רכבו על הסוסים והם אמרו לי, שאני אלך אחריהם

אמרתי: "מה? סוסים.. אני, אני הולך, הלכתי על ארבע",

לא הלכתי על שניים, על הידיים ועל הרגליים כמו ח.. כמו ב.. כן

נו, אני הייתי יכול ללכת אחרי סוסים? מה זה?

והם, הם ישבו על הסוסים והם אמרו לי ככה, שאלך איתם, נו, הלכתי על ארבע

אני חשבתי שהם כבר יעצרו, הם יחכו עלי, מה, מה זה?

אבל אני רואה שאני, שהם עומדים, אני רואה הסוסים, זה..

הם, הם ישבו על הסוסים, זה.. כן, ראיתי הסוסים אתם

עד שבאתי, ראיתי את הסוסים ואני הלכתי אחרי הסוסים, אחר כך הפסקתי לראות הסוסים

אבל היה לי שביל, אז הלכתי עם השביל הזה, עד שבאתי למקום של הרועים

הבהמות, עזים

[והיה לך מזל]

מי יכול לספר כל זה?

[היה לך מזל שנתנו לך לשתות שמנת]

כן, כן, אז אני באתי, אז ביקשתי שייתנו לי מים לשתות, אני הייתי שרוף

אז הם הביאו לי קופסא של, של עצים, קופסא כזה גדולה עם לבן

אוי, זה היה נס, לולא זה הייתי מת

והייתי צריך לא לאכול ולא לשתות, כן

אוי, אוי

[אחר כך בא איזה ערבי עם חמור ולקח אותך לטבריה]
הוא זוכר, ובא ערבי עם סוס, וזה הסוס היה כולו פצעים
הוא הערבי היה עני, אז לא היה לו סוס טוב
אז בקשתי אותו שארכב
"מה תיתן לי?"
אמרתי לו:
"אתה תבוא לצמח, שמה יש לי משפחה עשירה, הם יתנו לך הרבה כסף אם, אם תיקח אותי"
אז הוא, הוא לקח אותי, ואחר כך הוא התחרט
אוי
[למה התחרט?]
הוא, הוא רוצה כסף
[אה]
אולי לא יתנו לו, אולי רק אני רוצה.. כן
[טוב, הוא לקח אותך עד צמח]
אה, אוי, על כל פנים הם לקחו אותי לטבריה דרך הים, ואני באתי הביתה
ושמה לא היה בטבריה שם, ואלה שהלכו רגלי
הם סיפרו שבאו גזלנים ולקחו מאתם כל מה שהיה להם
אז הם אמרו: "בשביל שהם הניחו אותי"
הם, הם סיפרו להמשפחה שלי, שאני נשארתי לא, לא יודעים באיזה, באיזה מקום, באיזה..
אני, ואני באתי, אוי
והיה לי פצעים על הרגליים, הלכתי על.. בבוץ
אוי, הרופאים בדקו אותי את הרגליים, הם אמרו לי:
"אסור מקווה, אסור ללכת למקווה, אם תלך למקווה תמות"
אני לא שמעתי, אני בלא מקווה? אז אני הלכתי למקווה
והריח היה כמו נבילה, כן, של הרגליים
השם יתברך עזר לי, אני סבלתי וסבלתי, עד שעבר המחלה, עד שנשארתי בחיים..
..המצב שלי איפה שאני נמצא, אדם, אדם חולה לא יכול ללכת, בלי, בלי מים, בלי לחם, בלי..
מה, מה יהיה מזה?, וגם כן (לא מבין)
אבל אני עשיתי צעקות כאלו, כן, אמרתי:
"אין לי ממי להתבייש, פה אני יכול לצעוק, כן, אז אני צעקתי עד, עד השמים"
אני כבר התייאשתי, אבל אמרתי:
"רבוננו של עולם אתה כל יכול, אם אתה תוציא אותי בחיים מכאן
אז אני מקדיש את כל ימי חיי רק לעבודת השם",
אוי, ולא זכיתי לקיים את הנדר, לא זכיתי
היה רעב, היה.. כן
אבל הרב, הרב..
אוי, ורנר, ורנר, רב משה ורנר
אני הייתי אתו, הוא ראה מה שאני סובל והוא היה.. כן
הוא התיר לי עם עוד רבנים את הנדר, כן, כן
[...]
אני סיפרתי לו, אז הוא אמר: "אפשר להתיר", כן,
[פתחתם מאפיה, מאפיה?]
אה?
[פתחתם מאפיה]
יוא, יוא
אתה יודע המעשה של המאפיה?

אוי, אוי, השם יתברך ירחם עלי, מה שעבר עלי
אוי, היה כך וכך
אבל רק זה לבד, השם יתברך הוציא אותי ממקום כזה, ממקום מוות, ממקום כזה
לא היה מי שיטפל בי, מי, מי שיעזור לי, כן
וניצלתי, השם יתברך הציל אותי, כן
זה אי, אי אפשר לשער במח, ואני לא יכול לספר הכל, כן, ככה
והישיבה, אני היה לי כתב יפה
אז הם היו צריכים לשלוח מכתבים, כן, אז הם ביקשו אותי לבוא לקחת, לכתוב
נו, לכתוב, אבל בלילה, בלילה
[.....]

אני ישבתי בבית, בבית כנסת, וישבתי בדאבון גדול
אני יש לי, אני כבר נדר.. מסרתי להשם יתברך את ימי חיי
ואני יושב וכותב? להרוויח כסף? להרוויח פרנסה?, כן
אני ישבתי וכתבתי, פתאום באמצע כתיבה, נכנס כלב שוטה כזה
שהיה המים היה הולך מפיו והעיניים היו נורא מאד, והוא היה, היה
רץ, רץ כזה, בפנים, בפנים הבית כנסת
בכח כזה, ואני יושב ורואה דבר כזה, אני ראיתי שהוא שוטה, כלה שוטה, כלבת, כן
מה לעשות?, אז היה על ידי היה ארון של ספרים
הוצאתי הספרים ונכנסתי בארון, והיה קטן מאד והיה.. על כל פנים נכנסתי בארון
והכלב בא לארון והוא לחם איתי, הוא רצה לפתוח, ואני מחזיק שלא יוכל, שלא יוכל לפתוח
[כן]
..{..}

אני ראיתי עוד דברים פלאים
אני הייתי פה והכלב היה פה, אז הוא היה רוצה... ופה היה הקבר של רבי מאיר בעל הנס
הכלב בא מפה ורצה לבוא אלי לנשוק אותי
וראיתי כמו שלא, שלא מניחים את הכלב ללכת אצלי, כן
זהו, ככה היה
אחר כך הוא רצה לבוא ו.. והיה כמו מישהו לא מניח אותו
אוי, אוי

הטעם שלי, זה היה לי בשביל אני עשיתי נדר לא לעבוד, ואני הייתי כותב, כן, כן, כן
לכסף אני כותב, נו
הכלב עמד שמה על ידי והסתכל עלי, ואני הסתכלתי עליו
אבל הוא לא יכול לבוא אלי, פתאום היה רץ, התחיל לרוץ החוצה ויצא מן הבית הכנסת
אבל אני פחדתי שמא הוא יבוא, הייתי יכול לסגור הדלתות
אוי וי, אוי..

ברוך השם, השם הציל אותי מהכלב גם כן
זה היה גם כן אותו דבר של המדבר, שנשארתי ככה, כן
אני, אני ביחד בבית הכנסת עם, עם כלב שוטה, והוא יכול..

..היה בטבריה, היה עיר קטנה
אבל היה חסידים, חסידים של כמה מינים, כן
וכל אחד מהחסידים חושב שהוא, הוא.. כולם צריכים ללמוד מהם
הם חסידים ביאן, וזה חסידות חב"ד, כן, כן
על כל פנים חסידי קרלין וחסידי סלונים הם היו קרובים זה לזה, הבית כנסת היה סמוך
אבל, אבל קרלין היה צועק בתפילה

אז הם היו אצלם בחשיבות גדול, הם צועקים, הם, הם צועקים בתפילה, הם מתפללים בצעקות, נו
 וחסידי סלונים הם, הם ביטלו את החסידי קרלין, מה העיקר ללמוד, שיהיה למדן
 נו, בחסידי סלונים היה למדנים, כן
 חסידי קרלין היו צועקים בתפילה
 אבל חסידי סלונים הם לא צעקו בתפילה, כן, רק היה אצלם למדנים, למדנים
 אז הם, אז הם היו, היו אצלם כל הכבוד וכל הגאווה וכל, וכל העולם
 הם חשבו שהם גדולי הדור, שהם, שהם מנהיגי ישראל, שהעיקר היא ללמוד גמרא, כן
 ויש להם, ויש להם למדנים בזה
 ורב מוטל היה, הוא היה, באמת היה, הוא היה כשרוני מאד
 בעל מח, בעל לב, הוא היה חכם ומבין ובעל רחמים ומידות טובות, רב מוטל
 נו, אבל העולם היה לו גאווה יותר, כי הוא, הוא, הוא ירא שמים, הוא, הוא למדן, הוא.. הוא
 אז הם היו אצלם יש, יש.. כן
 הישות והגאווה זה היה.. זה, זה היה העיקר החיים אצלם, כן
 ישראל בער, ישראל בער לא היה קרליני ולא סלונים
 רק הוא, הוא בחר, הוא בחר בחסידות ברסלב, כן
 אז השם יתברך סיבב שרב מוטל, אני הייתי תלמידו והייתי כמו בן, הוא אהב אותי, כן
 אף על פי שאני לא היה כשרוני והוא היה למדן גדול
 אבל אף על פי כן הוא כיבד אותי, וקירב אותי
 כן, אז אני הייתי בעניות גדול ואני, והאישה שלי היה אצל ההורים שלה
 ואני הייתי אצל ההורים שלי, לא היה לנו פרנסה
 נו, ורב מוטל, אני, אני הייתי בן בית אצל רב מוטל, כן
 והוא ראה, שאני נתקרבתי לרבינו הקדוש, לברסלב
 הוא ראה שאין לי אישה, אין לי דירה, אין לי פרנסה, ואני שמח
 הוא לא הבין את זה
 "מה? מה זה? הוא לא מהעולם, מהעולם הזה? מה זה? מה זה עם ישראל בער?"
 הוא לא הבין את זה, הוא הבין שאין לי לחם לאכול
 זה, זה, זה הבין, הוא היה חכם, הוא היה למדן, אז הוא הבין
 אני לא אמרתי לו, הוא שאל אותי: "מי נותן לך אוכל? מי?"
 אז, אז אמרתי לו: "השם יתברך מפרנס אותי!"
 כן, והוא, וזה נכנס באוזנו, והוא הבין שאני אין לי, אין, אין, אין לי אוכל, כן
 ואין לי בגד של שבת ואין לי כלום, אין לי.. האישה בצפת, ואין לי לא דירה ולא, ולא..
 כן, לא כסף ולא גאווה ולא תורה ולא.. כלום
 והוא ראה שאני שמח, אז הוא, הוא הבין שאני אין לי לחם לאכול
 אז הוא הלך, הוא היה בעל רחמים, הוא הלך, אצל החסידי סלונים היה אחד אופה
 שהיה אופה לחם, כן
 אז הוא הלך אצלו, קראו אותו רב מנדל וועק, כן
 רב מוטל ראה שאני אין לי לחם לאכול, אמר:
 "לחם מגיע לו, צריך, בלי לחם.. אני צריך לתת לו לחם, אני לא יכול..", כן
 וככה היה, הוא הלך להאופה ואמר לו, האופה היה מחסידי סלונים, זה חבר שלו, אמר לו:
 "תיתן על חשבוני לישראל בער כל יום כיכר לחם
 בכל ראש חודש תיתן לי חשבון, אני אשלם לך!"
 ככה היה
 אחר כך הוא, הוא, הוא היה בלש, בלש, הוא..
 אני ישבתי בחצר שלו, היה לי מטבח קטן
 ובעל המטבח הוא, הוא, הוא..
 אבל המטבח היה בלי אדם, בלי (לא מבין), אז אני באתי אליו:

"מה זה? כמה אתה רוצה להשכיר לי המטבח?"
 אז הוא אמר לי איזה סכום קטן, טוב, אני לקחתי, אבל אין לי גם, גם הסכום הקטן
 אמרתי לו: "אל תדאג, אני אשלם לך!"
 נו, מה יש לו.. הוא נתן לי את המטבח
 ואני מצאתי אם הסוחרים, איזה תיבה שבורה, איזה, ולקחתי לתוך המטבח
 והיה לי איזה, איזה תיבה בשביל שולחן ואיזה תיבה על.. כן, תיבות..
 ואני בעצמי, זה היה פה ואני ישבתי על הרצפה, נתתי איזה סמרטוטים על הרצפה, כן
 ואני ישבתי על הרצפה ואמרתי "ליקוטי תפילות", תהלים ו.. כן..
 ורב מוטל ראה את, את הדירה שלי, את המטבח, ואיך אני, אני עוסק ב"ליקוטי תפילות"
 נו, נו, ברסלב
 והוא רואה שאין לי לחם לאכול, והאישה בצפת אצל ההורים שלה, ואני שמח
 "מה זה? איזה חיים זה? מה זה?"
 אז הוא לא הבין את זה, מהיכן אני לוקח את זה?
 על כל פנים השם יתברך ריחם עלי, והשכן שלו שהיה גר על יד רב מוטל, יצא לדירה אחרת
 אז הוא, הוא, הוא ידע שאני, שאני אין לי דירה ואין לי אישה ואין לי כלום
 אז הוא, הוא שכר הדירה מבעל ה.. מבעל המטבח
 הוא היה הבעל הבית של כל החצר של רב מוטל, של.. כן
 אז הוא שכר את הדירה בשבילי, כן
 ואמר לי, הוא בא אלי והוא אמר, וסיפר לי, שהוא שכר לי דירה
 "תכתוב לאישתך שתבוא", כן
 אמרתי לו:
 "טוב, דירה יש קירות, אבל אין שולחן, אין לי כסא, אין לי שום דבר
 ומה? איך אני אכתוב לה שתבוא?"
 אז הוא, הוא הכה אותי, אז אמר לי, אמר לי:
 "זה לא עסקך, אני אתן לך רהיטים, דירה עם רהיטים
 יש לי, יהיה לך כסאות ויהיה לך שולחן ועם מיטה, תכתוב שתבוא"
 וככה היה
 בטבריה היה נגר, נגר מצוין, נגר טוב, ואני לא הכר.. ואני לא ידעתי שהוא ברסלב
 הוא נתקרב לרבינו הקדוש, ואני לא ידעתי, הוא שמע שאני סובל, שהייתי סובל
 אז הוא היה, היה מתקרב אלי, והוא היה גיבור, גיבור וחכם, כן
 אז אני חשבתי שהוא מתלוצץ, שהוא לץ, בעל ליצנות
 הוא, הוא, הוא אוהב אותי להתלוצץ ממני, אצלו היה חסידות זה כלום
 לא, נודע לי, הוא סיפר לי:
 "שאני ברסלב, אני ראיתי זוג מרוסיה, שבאו מרוסיה
 והם קמו בחצות לילה ואמרו חצות לילה, חצות, והם, הם קירבו אותי לברסלב", כן
 אז הביא, רב מוטל הביא את, את זה הנגר, והיה לו במחסן היה לו כמה כיסאות שבורים, כן
 אז מרדכי היה, היה מומחה גדול בנגרות, והוא עשה..
 זה הרהיטים זה היה חידוש בטבריה, היה לי כיסאות ושולחן
 רב מוטל היה לו שני בנות, אחת הייתה שרה, שרה, ואחת פייגא
 והם, הם ראו שר מוטל הוא משתעשע איתי והוא.. כן
 אף על פי שאני הייתי פשוט, אבל הוא אהב, אהב
 הוא בעצמו לא יודע מה זה, מדוע הוא אהב אותי?
 אז שרה הייתה הקטנה, ופייגא היה יותר גדולה
 הכלל הם באו הבנות, ואני הבאתי את, את אישתי, לא היה לה בגד לשבת
 לא היה לה שמלה, לא היה לה..

אז הם אמרו לו הבנות שלו:
 "הבאת את האישה, אין, אין לה נעליים ואין לה שמלה ואין לה כלום
 וצריכים, צריכים לעשות לה.. באה אישה בלי בגד, בלי נעליים?"
 אז הוא נודע לו, הבנות סיפרו לו שאין לה, אין לה כלום
 אז הוא אמר לי: "לך.."
 בטבריה היה המוכתר של העיר היה יעקב, שמו יעקב, יעקב הוא היה סנדלר מומחה
 כמו מרדכי היה בנגרות, הוא היה מומחה בנעליים, כן
 ועמדו בתור, הוא היה מקבל כל כך, והיה הרבה, הרבה כסף
 הוא היה חזק, הוא, הוא עבד, היה הנעל והיה חזק ויפה, כן
 אז הוא, הוא, הוא שלח לי ליעקב, הוא הנגר הכי, הכי, כי מובחר שבטבריה
 הוא לוקח הרבה כסף, אז הוא שלח אותי אליו, כן..
 נו, ואז לא היה חנויות ולא היה מוכן
 כשהיו צריכים נעליים, היו צריכים לעמוד בתור וליקח מידה ולעשות לפי המידה, כן
 היו צריכים לחכות שבועיים שלושה בתור, כן
 אני הלכתי, היא אין לה נעליים, נו, זה צריכים תור, צריכים כמה, כמה שבועות
 צריכים לחכות, מה יהיה? מה יהיה?, אז אני באתי אליו ואמרתי לו:
 "רב מוטל אמר שתיתן לי זוג נעליים המספר זה וזה"
 אישתי אמרה לי המספר שלה, כן, הו
 אז הוא אמר:
 "יש לי מספר שלה, המספר הזה מוכן ולא צריכים לחכות"
 אז הוא, הוא נתן לי הנעליים והיו יפים וטובים מאד לפי המידה שלה, כן
 אז היה לה כבר נעליים
 אחר כך היה לי רהיטים חדשים ושמחה
 הוא שמע את ה"שלום עליכם" שלי, אז לא היה כמו היום, אני הייתי אז בתחילת ההתקרבות
 ו"אשת חיל" שלי ו"אזמר בשבחין", אז הוא נתבטל לגמרי, אז הוא אמר:
 "מה, מה זה? הוא, הוא, הוא למדן ולא יודע מה זה שבת ולא יודע כלום
 ישראל בער, ישראל בער הוא, הוא יודע"
 הוא סיפר הכל, את הלב שלו הוא סיפר להבנות שלו, כן
 "ישראל בער, ישראל בער, ישראל בער", ו...

סוף קלטת 3א